

Книга Даниїла — номер сто п'ятдесят три

Духовна символіка Північного та Південного царств: подорож через біблійні храми та людську природу

Jeff Pippenger

2024-03-23

Північне царство представляло нижчу природу в храмі людства, представляло тіло в храмі Церкви, представляло людську плоть у храмі Христа. Христос збудував кожен храм і заклав кожную підвалину, а перший камінь у міллеритському храмі був ученням про «сім часів», яке представлено двома палицями Єзекіїля. Під час заколоту 1863 року лаодикійський адвентизм відкинув свій пророчий «наріжний камінь», що також сталося під час спорудження земного храму. Відкинутий камінь був призначений бути вибраним при завершенні зведення храму, хоча протягом усього періоду будівництва він був каменем спотикання. Однак Пророче Слово засвідчує, що відкинутий камінь спотикання зрештою стане головою кута.

Палиця «семи часів», яку представляє південне царство, є «головою» щодо північного царства. Вона є «головою», бо саме в південному царстві Бог обрав означити Єрусалим як Своє місто, де Він помістив Свою святиню й Своє ім'я. Аж доки у 1798–1844 роках дві палиці не були поєднані, «головою» залишалося нижнє, південне царство. Коли Іван у 1844 році отримав наказ залишити північне царство, бо його було віддано язичникам, південне царство залишилося як знамено, що стоїть окремо як одна нація, принаймні таким був план. Цьому планові перешкодили бунт 1863 року та перший «бунт у Кадеші» сучасного Ізраїлю.

11 вересня 2001 року Господь повернув Свою Лаодикійську церкву назад — до 1863 року, до 1888 року, до 1919 року і до 1957 року — до другого «заколоту при Кадеші». Але при тому заколоті нині сповнюється обітниця про камінь, відкинутий, що стає головою кута. Вона сповнюється в тих, представлених як сто сорок чотири тисячі, в яких Христос навіки звершує поєднання Божества і людства.

Павло ототожнював нижчу природу з плоттю, а вищу природу — з розумом. Він ототожнював тіло (нижчу природу) зі смертю.

Бо знаємо, що закон духовний; а я — тілесний, проданий гріхові. Бо того, що роблю, я не розумію: бо не те, чого хочу, роблю, а те, що ненавижду, те чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то погоджуюся із законом, що він добрий. Отже, вже не я те чиню, а гріх, що живе в мені. Бо знаю, що в мені (тобто в моєму тілі) не живе нічого доброго; бо бажання є в мені, але як чинити добре, не знаходжу. Бо не те добро, яке хочу, роблю, але те зло, якого не хочу, те чиню. Коли ж я роблю те, чого не хочу, то вже не я те роблю, а гріх, що живе в мені. Отже, знаходжу закон, що коли хочу чинити добро, зі мною присутнє зло. Бо за внутрішньою людиною тішуся Божим законом; але в моїх членах бачу інший закон, що воює проти закону мого розуму і бере мене в полон закону гріха, який у моїх членах. О нещасна я людина! Хто визволить мене від цього тіла смерті?

Римлянам 7:14–24.

Павло знав, що в його «плоті» «не живе нічого доброго». Схильності, як успадковані, так і набуті, що існували в його плоті (його тілі), лише вели його до гріха. Ці схильності являли закон гріха, але Павло прагнув дотримуватися Божого закону, а не закону гріха. Божий закон Павло ототожнював із «законом свого розуму» (його вищою природою). Його крик був: «Хто визволить мене від тіла смерті?» Звісно, Павло знав, що саме Божество принесе визволення, але він також знав, що справа визволення потребує його участі.

Отож, мої улюблені, як ви завжди були слухняні, не лише в моїй присутності, але тепер тим більше за моєї відсутності, зі страхом і тремтінням звершуйте своє спасіння. Бо Бог діє у вас, щоб і хотіти, і чинити за своїм благоволінням. Филип'ян 2:12, 13.

Визволення від тіла смерті було звершене Божестvenною силою, поєднаною з людською силою, і це був приклад, який Ісус подав людям. Навіть коли закон гріха активно діяв у нижчій природі тіла, Ісус тримав Свою нижчу природу в підпорядкуванні Божому закону, підпорядковуючи Свою волю волі Свого Отця. Павло міг знайти визволення, якщо б віддав свою волю волі Божества. Чинячи так, він звершував власне спасіння, і саме це має на увазі сестра Вайт, коли говорить про працю щодо усунення гріха з нашого життя.

Кожна душа, яка відмовляється віддати себе Богові, перебуває під владою іншої сили. Вона не належить сама собі. Вона може говорити про свободу, але перебуває в найпринизливішому рабстві. Їй не дано бачити красу істини, бо її розум під контролем Сатани. Тішачи себе думкою, що слідує вказівкам власного розсуду, вона кориться волі князя темряви. Христос прийшов, щоб звільнити душу від кайданів гріховного рабства. 'Отже, якщо Син визволить вас, то справді будете вільні.' 'Закон Духа життя в Христі Ісусі' звільняє нас 'від закону гріха й смерті.' Римлян 8:2.

У справі викуплення немає примусу. Жодна зовнішня сила не застосовується. Під впливом Духа Божого людина залишається вільною, щоб обрати, кому вона служитиме. У тій зміні, що відбувається, коли душа віддається Христу, є найвищий вияв свободи. Вигнання гріха — дія самої душі. Правда, ми не маємо сили звільнити себе від влади сатани; але коли ми бажаємо бути звільненими від гріха і в нашій великій нужді звиваємо до сили, що поза нами і вища за нас, сили душі наповнюються божестvenною енергією Святого Духа, і вони коряться велінням волі у виконанні Божої волі.

Єдина умова, за якої можлива свобода людини, — це поєднання з Христом. «Істина зробить вас вільними»; а Христос — істина. Гріх може перемагати лише, ослаблюючи розум і знищуючи свободу душі. Підкорення Богові є поверненням до самого себе — до справжньої слави й гідності людини. Божестvenний закон, якому ми підкоряємося, — це «закон свободи». Якова 2:12. Прагнення віків, 466.

Павло вигукнув: "О нещасний я чоловік! Хто визволить мене від цього тіла смерті?" Сестра Вайт сказала: "Коли ми бажаємо бути звільненими від гріха і в нашій великій нужді звиваємо про силу поза нами і над нами, сили душі наповнюються божестvenною енергією Святого Духа, і вони коряться велінням волі, виконуючи волю Божу." Поєднуючи нашу

людську природу з божественною природою Христа через вияв нашої волі, ми здійснюємо "акт" видалення гріха з нашої власної "душі".

Але те, що ми «маємо зрозуміти, — це справжня сила волі». Воля — це «керівна сила в природі людини, сила прийняття рішень або вибору. Усе залежить від правильної дії волі. Силу вибору Бог дав людям; користуватися нею мають вони самі. Ви не можете змінити своє серце, ви не можете самі віддати Богові його прихильності; але ви можете обрати служити Йому. Ви можете віддати Йому свою волю; тоді Він буде діяти у вас, щоб ви хотіли й робили згідно зі Своїм благоволінням. Так уся ваша природа буде приведена під владу Духа Христового; ваші прихильності будуть зосереджені на Ньому, ваші думки будуть у гармонії з Ним».

Павло знав ці істини, і він знав, що його нижчу природу слід утримувати у підкоренні його вищою природою, зусиллям своєї волі. Ось чому Павло щодня вмирав.

Запевняю тією похвалою, яку маю з вас у Христі Ісусі, Господі нашому: я щодня вмираю. 1 Коринтян 15:31.

Павло знав, що йому потрібно щодня розпинати свою нижчу природу, використовуючи свою волю, щоб тримати її у підпорядкуванні. Тому він розпинав свою плоть.

А ті, що Христові, розп'яли плоть з пристрастями та пожадливостями. Галатів 5:24.

Павло знав, що його гріховна плоть перебуватиме в людстві аж до Другого Пришестя Христа, коли вірні, в одну мить ока, отримають нове прославлене тіло. Саме тому 1798 рік визначає підвалину сорока шести років, упродовж яких був зведений мілеритський храм, бо Христос, як єдина основа, був Агнцем, заколеним від заснування. Північне царство було тілом, яке через гріх здобуло перевагу над людством і звеличило себе, ставши фальшивим північним царством. У 1844 році Іванові було сказано «виключи» двір, що грецькою означає відкинути нижчу природу, яка здобула перевагу над вищою природою, де Бог зволив помістити Своє Ім'я, а в 1798 році плоть (нижча природа) з «пристрастями та похотями» мала бути розп'ята.

В основі всього лежить те, що плоть Христа померла під час розп'яття, бо Він був відтятий від живих. Південне царство тоді мало стати одним народом з одним царем, у завіті з Богом, і народом, що мав Боже святилище посеред них. Рядок до рядка, «сім часів», тепер є «головою кута», адже від 11 вересня 2001 року Бог піднімає Своє «північне військо» як знамено. Те військо має бути одним народом, і той народ відобразатиме лише Його образ, і робитиме це саме тоді, коли Сатана піднімає свій «ріг», що є образом звіра. У тридцять сьомому розділі Єзекіїля вістка чотирьох вітрів вдихає послання пізнього дощу в тих, хто тоді постає як те військо. Вістка чотирьох вітрів — це вістка Сьомої сурми, де звершується таємниця Божа.

Завершальна праця запечатування розпочалася 7 жовтня 2023 року. Час запечатування ста сорока чотирьох тисяч звершується під час звучання Сьомої Сурми, і та сурма лунає тричі впродовж процесу запечатування. Вона завжди позначає удар з боку ісламу проти

Прекрасного Краю. Сучасний духовний «Прекрасний Край» зазнав удару 11 вересня 2001 року, а давній буквальний Прекрасний Край зазнав удару 7 жовтня 2023 року, того самого року, коли два свідки, що були вбиті, ожили. Третій удар припаде на скоре запровадження Недільного Закону у Сполучених Штатах.

Починаючи з 7 жовтня 2023 року республіканський рік і істинно-протестантський рік звіра землі здійснюють свої остаточні переходи у рік, який при близькому настанні недільного закону говорить або як Дракон, або як Агнець. Два прояви внутрішнього й зовнішнього антагоністів у великій боротьбі, що розгортається під час завершальних подій історії землі, обидва містяться в історії, представленій сороковим віршем в одинадцятому розділі Даниїла. Два остаточні розгортання двох рогів здійснюються під час звучання Сьомої Сурми. Сьома Сурма є третьою з трьох сурм горя.

Три горе становлять трикратне застосування пророцтва і тим самим дають вагоме свідчення про віху 7 жовтня 2023 року. Як у першому горі, так і в другому горі війна ісламу велася проти військ Риму, що в останні дні ототожнюється зі Сполученими Штатами, про що свідчить перемога над Радянським Союзом, досягнута у 1989 році завдяки таємному союзу між антихристом (папою Іваном Павлом II) і лжепророком (Рональдом Рейганом).

У першому горі, як це викладено в дев'ятому розділі Об'явлення, міститься часове пророцтво про п'ять місяців, що становлять сто п'ятдесят років. У другому горі є часове пророцтво про триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів. Обидва ці часові пророцтва відображають воєнні дії проти Рима, які іслам приніс упродовж двох історій, що представляють перше й друге горе. Ці два пророцтва мали два різні підсумки воєнних дій. У перші сто п'ятдесят років іслам мав «завдати шкоди» Риму, а згідно з пророцтвом про триста дев'яносто один рік і п'ятнадцять днів іслам мав «умертвити» Рим. Ці два пророцтва були безпосередньо пов'язані. Закінчення ста п'ятдесяти років, протягом яких іслам мав «завдати шкоди» Риму, позначило початок періоду трьохсот дев'яноста одного року і п'ятнадцяти днів, протягом якого іслам мав «умертвити» Рим. Перше й друге горе розділені закінченням ста п'ятдесяти років і початком періоду трьохсот дев'яноста одного року і п'ятнадцяти днів.

Сполучені Штати перестають бути шостим царством біблійного пророцтва з настанням недільного закону, що невдовзі буде запроваджений, і саме тоді їх пророчо «вбивають». Година «великого землетрусу» в одинадцятому розділі Об'явлення — це недільний закон, який невдовзі настане, і коли настане та година, тоді ж настає й сьома сурма ісламу. Вона приходить, щоб позначити кінець, або смерть, шостого царства, яким є армія Риму в останні дні. Тій смерті передували сто п'ятдесят років, протягом яких іслам завдавав шкоди арміям Риму. За даними провідних засобів масової інформації, які намагаються применшувати діяльність радикального ісламу в сучасному світі, з 7 жовтня 2023 року й до моменту написання цієї статті, 12 лютого 2024 року, іслам учинив сто шістдесят п'ять нападів на американські інтереси по всьому світу.

Сто п'ятдесят років ураження військ Риму ісламом, що призвели до вбивства військ Риму в першому й другому горі, повторюються в історії третього горя, бо так діє потрібне

застосування пророцтва. Сурмлення Сьомої Сурми, що є запечатуванням ста сорока чотирьох тисяч, коли відбувається поєднання Божества з людськістю, як це представлено з'єднанням двох палиць, має три віхи: перша — духовна славна земля, і остання — духовна славна земля. Середня віха — буквальна славна земля.

У 2023 році друге трублення попереджувальної труби третього горя означило ескалацію воєнної боротьби ісламу, коли він увійшов у період, у якому мав «завдавати шкоди» звірові із землі. Того ж року два свідки республіканського рога та істинного протестантського рога ожили й розпочали свої переходи до остаточних символічних рогів. Для республіканського рога це було поєднання всіх відступницьких протестантських сил із усіма відступницькими республіканськими силами, щоб утворити один ріг, який є образом звіра. Щодо істинного протестантського рога, то це було поєднання Божественності з людськістю, коли ріг переходив від Лаодикійського до Філадельфійського характеру, щоб відображати протилежне образу звіра. 2023 рік настав через двадцять два роки після 2001-го, тим самим репрезентуючи символічне поєднання Божественності з людськістю.

Усе це відбувається в сороковому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла, який був розпечатаний і приніс у 1989 році помноження знання, що представлено рікою Хіддекель. У пророчій історії того вірша також звершується заключна праця у Святому Святих, що є світлом, яке було розпечатане 1798 року, і яке представлено рікою Улай. Початок сорокового вірша визначає час кінця у 1798 році, а кінець вірша визначає час кінця у 1989 році, і обидві ріки зливаються разом в історії сорокового вірша, подібно до того, як Тигр і Євфрат (Улай і Хіддекель) зливаються незадовго до того, як досягають Перської затоки.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав мене благовістити смиренним; послав мене перев'язати скрушених серцем, проголосити свободу полоненим і відкриття темниці зв'язаним; проголосити рік Господнього благовоління і день помсти нашого Бога; утішити всіх, що в жалобі; дати тим, що в жалобі на Сіоні, замість попелу — окрасу, елей радості — замість жалоби, одягу хвали — замість духа пригніченості; щоб їх називали деревами праведності, насадженням Господнім, щоб Він прославився.

І вони відбудують стародавні руїни, піднімуть колишні спустошення, і відновлять спустошені міста, спустошені впродовж багатьох поколінь. І чужинці стоятимуть і пастимуть ваші отари, а сини іноплеменника будуть вашими орачами та виноградарями. А вас назвуть Священиками Господніми; називатимуть вас Служителями Бога нашого; ви споживатимете багатства поган, і їхньою славою хвалитиметесь. За ваш сором матимете подвійну частку; і за безчестя вони радітимуть своїй частці; тому на своїй землі вони успадкують подвійну частку; вічна радість буде їм.

Бо Я, Господь, люблю правосуддя, ненавижду грабунок для цілопалення; і по правді спрямую їхню працю, і укладу з ними вічний заповіт. І їхнє насіння буде знане серед поган, і їхнє потомство — серед людей: усі, що бачитимуть їх, визнають їх, що вони — насіння, яке Господь благословив. Дуже звеселюся в Господі, душа моя зрадіє в Бозі

моєму; бо Він зодягнув мене в шати спасіння, покрив мене ризою праведності, як молодий прикрашається оздобами, і як невіста прикрашає себе своїми коштовностями. Бо як земля випускає свої паростки, і як сад дає зійти посіяному в ньому, так Господь Бог дасть зійти праведності й хвалі перед усіма народами. Ісаїя 61:1-11.